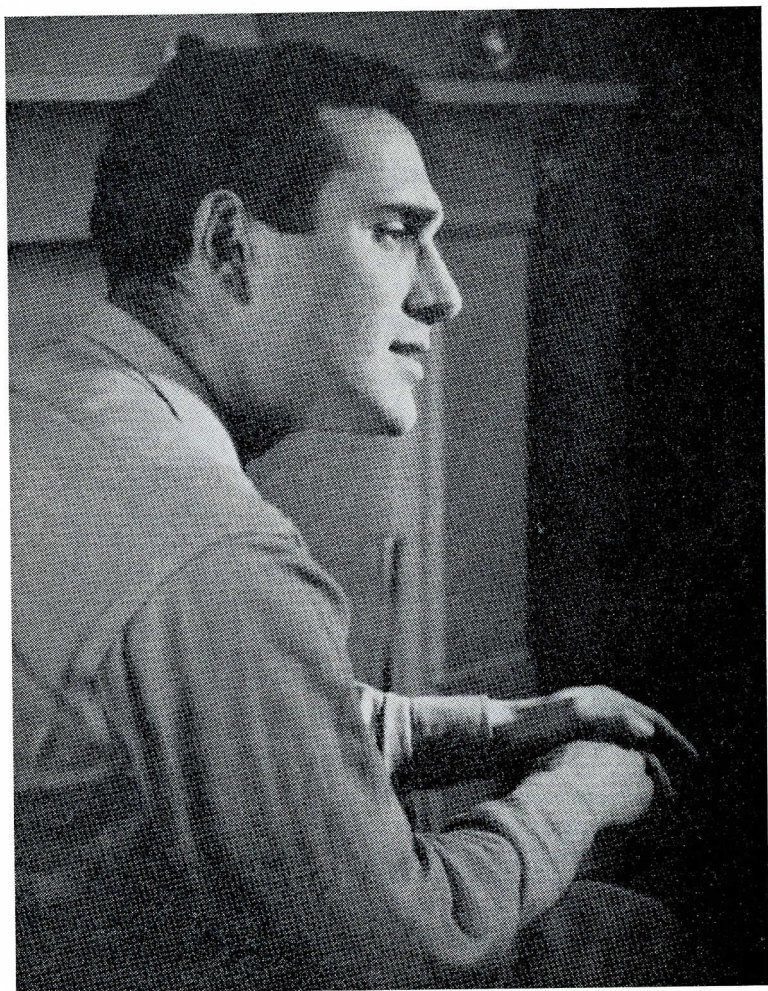

AARHUS TEATER

HAROLD PINTER

VIDEN – en museumsgenstand

Af INGE BROGE

Efterhånden som betegnelsen »truslernes komedie« har været brugt om Harold Pinters skuespil adskillige steder, har den fået den åbenbart uundgåelige klichéagtige klang, der klæber ved de fleste litterære etiketter. Ikke desto mindre kan der vanskeligt gives nogen rammende karakteristik af »Fødselsdagsselskabet«, hvis man ikke vil kalde det for »a comedy of menace«.

Det er Pinters første helaftensstykke, skrevet i 1957, hans første år som dramatiker. Samme år skrev han de to enaktere »Køkken-elevatoren« og »Værelset«, der var hans debut. Sammen med enakteren »En lille Smerte« udgør disse tre skuespil den gruppe i forfatterskabet, man har kaldt truslernes komedie.

Fælles for disse komedier er den uforståelige og uidentificerede fare eller trussel, der stykket igennem kredser over personernes hoveder for til slut at slå ned på dem som pludselig død, blindhed eller sindssyge. Forskanset i deres eneste tilflugtssted, et elendigt kælderværelse, et forhenværende restaurationskøkken eller et lurvet og faldefærdigt badepensionat, venter personerne i stigende angst terrorsens banken på døren.

Nogen mening i gængs forstand kan der ikke udledes af truselkomedierne. Det er umuligt at sige, hvad Stanley i »Fødselsdagsselskabet« har gjort sig skyldig i. Er han overhovedet skyldig i noget? Hvilke anklager er det, der rettes imod ham? Og af hvem? Goldberg har f. eks. flere navne. Skifter han identitet samtidig med, at han skifter navn? Hvilket navn er det rigtige? Man får det ikke at vide.

Jørgen Fønss

John Hahn-Petersen

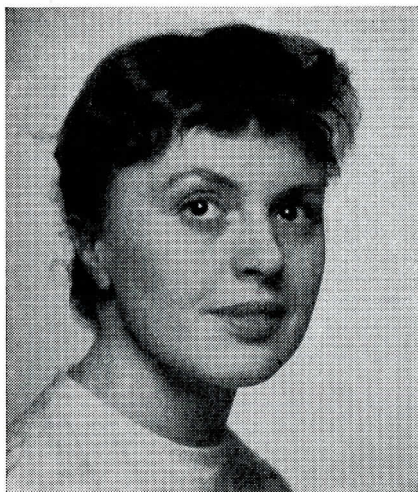
Pinters teknik er at kaste tvivl over alt ved at konfrontere et tilsyneladende klart og utvetydigt udsagn med et, der lige så klart og utvetydigt siger det modsatte. Skuespillenes verden er uden holdepunkter, uden facts. Personerne har ingen mulighed for at verificere de modstridende udsagn. Derfor er stykkerne – ligesom virkeligheden – fyldt med usikkerhed og angst.

Bedre end meget andet er Pinters stykke en illustration til den moderne filosofis påstand om, at viden er blevet en museumsgenstand. En moderne trosbekendelse er lagt i munden på jøden Goldberg. Den siger ikke meget om »sandheden« om verden – for hvordan skulle den være i stand til det – men den er meget sigende om menneskenes vilkår:

Jeg tror, at verden (tomt)

Jeg tror, at verden (desperat)

JEG TROR, AT VERDEN (fortabt)

Ruth Brejnholt

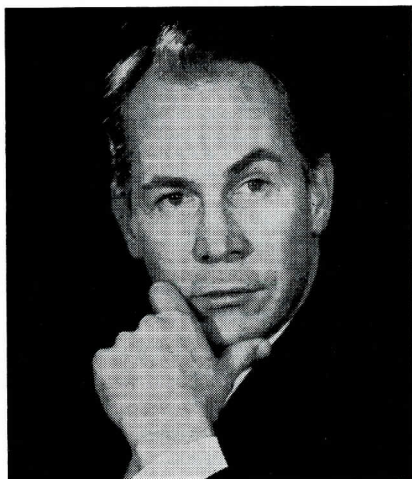

Birthe Mariat

Forskellige fortolkninger af stykkerne har været forsøgt. Den gamle neger i »Værelset« har været udlagt som symbol for døden. De to udsendinge, Goldberg og McCann, som repræsentanter for de kræfter i samfundet, der vil ensrette mennesket. Stanley, pianisten, skulle være kunstneren, der forsøger at leve livet på sin egen måde, men som ved en hårdhændet metode bliver gjort »egnet« til samfundets levemåde.

Præsenteret for disse fortolkninger udtalte Pinter, at han ikke anede, hvad et symbol var, og at han ikke ville kunne kende et igen, hvis han så et. Presset for en definition sagde han, at det, der rummes i hans stykker, er realistisk, men at stykkerne ikke er realisme. Pinters egen definition er nok den mest dækkende og kortest formulerede, der er givet den sag.

De to tilsyneladende uforenelige begreber: det realistiske og det, der ikke er realisme, findes i ustandselig vekselvirkning i Pinters skuespil. I »Fødselsdagsselskabet« er Meg, pensionatsværtin-

Gyrd Lofqvist

Troels Munk

den, realistisk skildret. Hun har sikkert en genpart i virkeligheden. Et eller andet sted ved den engelske sydkyst lever en virkelig Meg, der stopper strømper, mens hendes mand spiser morgenmad, og som læser om Lady Mary Spratt's lykkelige nedkomst med stor interesse, som har lidt mere end moderlige følelser tilovers for sin eneste pensionær, som holder fødselsdagsselskab for ham, uden at være klar over, hvad der egentlig sker på det selskab – og som bagefter ville være i stand til at sige: »Jeg var ballets dronning!«

Meg er ikke engang en karrikatur. Hun er, hvor grusomt det end lyder at sige det: »Som taget ud af det virkelige liv«. Hun lever på et åndeligt eksistensminimum. Hvordan hendes misforståelser og selvbedrag vil blive opfattet, afhænger af den enkelte tilskuers indstilling til åndelig armod. Tænker man over hende, er hun komisk, føler man med hende, er hun tragisk.

Men det i stykket, der ikke er realisme – Goldberg og McCann's umotiverede tilstedeværelse og umotiverede opførsel og den situa-

tion, der derigennem skabes for Stanley – hvad er det da? Ved nærmere eftersyn, især af de ord, man har vedtaget at anvende til at beskrive sagen med, vil det måske vise sig, at dette element også er en slags realisme. For hvad er mest »virkeligt« – den ydre verden eller den sjælstilstand, som den ydre verden hensætter et menneske i?

Stykket beskriver Stanley's sjælelige tilstand, hans angst for den ydre verden, der manifesterer sig i Goldberg og McCann. Det, vi ser, er en række sjælelige tilstande præsenteret i konkrete handlinger.

Det er vi bare ikke vant til at benævne som realisme, men for Stanley er angsten mere reel end den omgivende verden.

Men ingen enkelt synsvinkel er dækkende. For samtidig med at være en konkretisering af Stanley's angst er Goldberg også en real person, der har sine egne problemer. Pinter er mangetydig, og at anlægge en religiøs, politisk eller biografisk fortolkning af stykkerne ville lige netop være at gå glip af pointen i dem.

Pinters skuespil fremstiller en menneskelig situation, som i sig selv er et gyldigt poetisk billede, der opfattes som sandt. Det fortæller om menneskers forgæves søgen efter sikkerhed og sandhed, om deres skjulte angst og om den ydre verdens terror, der godt kan være personificeret i familie og venner, der bruger sproget som torturedskab.

Preben Harris

Et spændende navn i engelsk teater

Hvis vi betragter dramatikerens Harold Pinter's karriere, kan den dårligt sammenlignes med de øvrige lovende unge skribenters, som er spiret frem i de senere års engelske teater. F. eks. har Brendan Behan, Shelagh Delaney og Frank Normann fra starten fundet støtte og vejledning hos den dynamiske teaterleder Joan Littlewood.

Men Harold Pinter er gået en anden vej. Han indleverede sit første stykke til et London-selskab, der gik i gang med at spille det. Selv om »THE ROOM« ikke blev den helt store succes, var dog alle enige om, at her var man stillet overfor noget helt nyt og meget personligt i moderne engelsk teater.

Harold Pinter er, ligesom flere af de andre unge forfattere, født i East End. Han er jøde og 33 år og har været skuespiller. Hans scenenavn er David Baron, og fra tid til anden har han vist sig på scenen i sine egne stykker. Han spillede en mindre ting i »EN TUR I BYEN« på BBC, og i »Fødselsdagsselskabet« har han på en tourné spillet Goldberg, ligesom han i London har spillet

Mick i »Gæsten«. Men siden han i 1957 begyndte at skrive, er hans karriere som skuespiller gledet mere og mere i baggrunden. Og resultaterne til dato er 2 helaftens-skuespil, 2 enaktere, flere radio- og fjernsynsspil, revuesketches og nu et filmmanuskript og tillige mange bearbejdelser for scene, radio og TV.

Med disse ting har Pinter ikke alene placeret sig som en lovende ung dramatiker, men på en meget fremskudt plads i det rigt blomstrende engelske teaterliv.

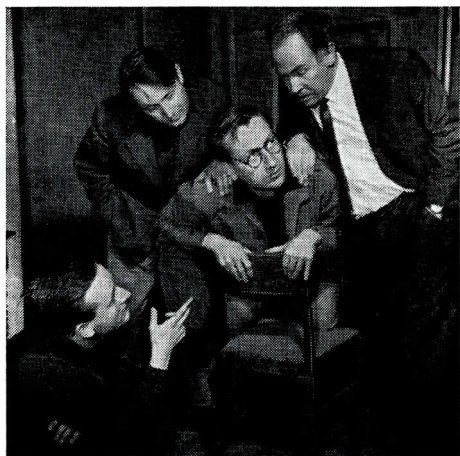
Skønt han først begyndte at skrive, efter at han var blevet skuespiller, var hans første arbejder ikke bestemt for scenen. Han fortæller selv, at han så meget få skuespil, før han blev tyve år, men i de næste ni år spillede han selv på mange forskellige scener, bl. a. var han knyttet til et irsk teater. I de ni år skrev han mange digte, hvilket tydeligt høres i hans meget musikalske dialog.

I begyndelsen af 1957 skrev han så sin første enakter »The Room«, og samme år fulgte »Fødselsdagsselskabet«. Hans første arbejder har som fællesnævner en sær besættende, drømmeagtig og mareridtsbetonet stemning. Til trods for den indlysende realisme, Pinter benytter sig af i sin figurtegnning, er det ikke bestemte og reelle ting, der f. eks. ligger i beskyldningerne mod Stanley. Pinter dækker sine spor temmelig godt; han lader folk sige nonsens-ord til hinanden, men kun for at vildlede os og gøre beskyldningerne mere almene. Det kan siges, at Goldbergs og McCanns ankomst tager sig ud som en ganske dagligdags begivenhed. Hvad vi end kan have gjort her i livet, er det vel usandsynligt, at noget så frygteligt og usædvanligt som at to lejede mordere, (hvis de er det?) vil komme og tage sig af os?? Man vil vel sige, at det sagtens kan gå sådan, hvis vi bare vidste, hvad Stanley har gjort, eller begrundelsen for hans afstraffelse blev os forklaret? Beskyldningen er simpelt hen rettet imod ham på alle måder, Pinter vil fortælle os: Du har gjort noget – tænk dig om, og du vil huske, hvad det er, og en dag vil det slå dig ud! Næste gang, du lukker op for en uskyldigt udseende fremmed, så – – –.

Pinter siger: »Kan vi nogen sinde vide sandheden om noget eller nogen? Kendes den virkelige sandhed? – Ingen – selv ikke den, der udfører handlingen – ved præcis, hvad der får ham til at handle«.

Motiverne til handlingerne vil forfatteren ikke tillade os at kende.

Preben Harris.

Fra venstre:

*Preben Harris
Troels Munk
John Hahn-Petersen
Gyrd Løfquist*

Fra prøverne

Fra venstre:

*Gyrd Løfquist
Ruth Brejnholm
John Hahn-Petersen
Birthe Mariat
Troels Munk
Jørgen Fønss*

10. forestilling i sæsonen 1962-63

FØDSELSDAGSSELSKABET

Skuespil i tre akter af:

HAROLD PINTER

Oversættelse:

KNUD SCHØNBERG

Dekoration:

IVAN MOGENSEN

efter en idé af

Preben Harris

Kostumer:

MARIA DELEURAN

Isenesættelse:

PREBEN HARRIS

Personerne:

Petey JØRGEN FØNSS

Meg RUTH BREJNHOLM

Stanley JOHN HAHN-PETERSEN

Lulu BIRTHE MARIAT

Goldberg GYRD LØFQVIST

McCann TROELS MUNK

Handlingen foregår i England

Pause efter 2. akt – Spilletid ca. 2¹/₄ time

Belysning: CARL E. ANDREASSEN – *Lydteknik:* BENT ANDERSEN – *Sceneteknik:* AAGE RISHØJ

EN TRADITION –

EN FORPLIGTELSE

Sjældent eller måske aldrig før har Aarhus Teater præsenteret så mange gæstespil som i indeværende sæson. Det begyndte med det thailandske ensemble, der optrådte med musik og dans, og fortsatte med det første besøg fra Den nationale Scene i Bergen, der opførte Henrik Ibsens »Kongsemnerne«. Senere fulgte Flensborg Stadsteater med Gerhart Hauptmanns »Før solnedgang«, Lübeck Stadsteaters opførelse af »Andorra« af Max Frisch, og for få dage siden var Flensborg her igen, denne gang med to operaer. Senere på måneden sætter Bodil Udsen punktum for gæstespillene med »Glade Dage«. Dertil kommer, at turnerende danske teaterselskaber flere gange i sæsonens løb har lejet sig ind på Aarhus Teater for at vise deres forestillinger. I en by med kun ét fast teater har disse gæstespil været et kærkomment supplement til dettes eget løbende repertoire.

De færreste teatergængere tænker imidlertid på, at Aarhus Teater *ikke nøjes med at tage mod gæster, men også selv – om end hidtil i mere begrænset udstrækning – drager ud og nyder godt af den gæstfrihed, hvormed fremmede kunstnere overalt modtages.* I indeværende sæson har man for første gang besøgt Den nationale Scene i Bergen, hvor man efter norsk ønske opførte »Sparekassen«, ligesom man tidligere en enkelt gang har gæstet Göteborg og et par gange har spillet på Nationalscenen i København. Herudover har man dog endnu én og betydeligt ældre gæstespilstradition.

Aarhus Teater skrev teaterhistorie, da man den 30. januar 1926 som det første danske teater efter krigen kom til Flensborg med et gæstespil. Man opførte »Erasmus Montanus« og »De uadskillelige« og spillede dermed for første gang i 45 år komedie på dansk i Sydslesvig! Allerede den 16. oktober samme år kom man igen, denne gang med »Eventyr paa Fodrejsen«, og i årene op til 2. verdenskrigs udbrud blev det til en hel række besøg. Efter 1945 kom sam-

arbejdet mellem Sydslesvig og Aarhus Teater ind i fastere rammer, ligesom også de to andre landsdelsscener såvel som Det kgl. Teater og forskellige turneer gennem de senere år jævnligt har været syd for grænsen, med gæstespil.

Mindst en gang hver sæson starter man »Teaterbussen« i Århus og ruller sydpå med en forestilling til gensidig glæde og udbytte for såvel de danske i Sydslesvig som personalet fra teatret i Århus. I februar i år var det således de medvirkende i det engelske lystspil »Familiens hvide får«, der fik et par stempler mere i deres pas, idet man fra sydslesvigsk side havde fremsat ønske specielt om at se denne forestilling.

Når et almindeligt turnerende selskab drager ud, er det med en bus, på hvis tag dekorationerne ligger sammenrullede som kæmpepølser, mens den resterende del af oppakningen ikke fylder mere end det hjørne af bussen, der bliver til overs, når personalet har besat det fornødne antal siddepladser. Når Aarhus Teater drager af sted med »Teaterbussen«, må man forud for denne sende en stor flyttevogn med anhænger for at skaffe plads til alt. Aarhus Teaters dekorationer er nemlig ikke lavet med specielt henblik på turnevirksomhed. Her er en reol virkelig en reol, og vinterhaven i »Familiens hvide får« er ikke blot et malet sætstykke, således som det ellers som regel vil være på en tourné. På samme måde med alt det andet, der hver aften skal være med til at skabe den fuldstændige illusion af det milieu, som forestillingen udspilles i.

Det kan ofte være svært at gøre illusionen lige god hver aften. På den store scene i Flensborg er det ikke vanskeligt, men i Slesvig er forholdene straks lidt trangere, og drager man ud til de små byer, som man tit har gjort det på disse gæstespil, kan forholdene være uhyre primitive. Det samme gælder for øvrigt flere af de sønderjyske byer, som man af og til også har gæstet i forbindelse med Sydslesvig-turene.

Der er teatre, hvor sufflørkasserne er ubrugelige på grund af fugt og træk, så suffløsen i stedet må sidde bag en af kulisserne eller – som man klarede det på en tidligere turne – i den krog af en åben kamin, der var en del af dekorationen, hvorfra hun ikke kunne ses af publikum. Da intet af de teatre, man gæster, har et belysningsanlæg af samme kvalitet som Aarhus Teaters, må man medbringe et helt sortiment af løse projektører og et utal af kabler.

Mens scenemester, belysningsmester og regissør sammen med lokale hjælpere efter ankomsten til gæstespilsbyen har travlt med at gøre alt klar til aftenens forestilling, kan skuespillerne slappe lidt af oven på dagens bustur. En time før forestillingen indfinder de sig i garderoberne til omklædning og sminkning. Nogle steder er garderobeforholdene udmærkede, men andre steder må man klæde om i kælderrum, hvor fugten driver ned ad væggene; en petroleumsovn er ene om at kaste lidt varme, og hvor man efter forestillingen må nøjes med et gammeldags servantestel, når sminken skal vaskes af.

Nogle af skuespillerne er kendt med den slags forhold fra deres tidligere tilknytning til turnerende selskaber, andre har aldrig kendt andet end landsdelsscenernes ordnede forhold. Alle tager imidlertid besværlighederne med godt humør, og når publikum begynder at indfinde sig i salen, kigger de allerede omklædte skuespillere gennem fortæppets huller. Bliver der fuldt hus i aften?

Den, der har været med på et sådant gæstespil i Sydslesvig, er ikke i tvivl om disse forestillingers store betydning for den dansk-sindede befolkning syd for grænsen. Både for publikum og for personalet fra Aarhus Teater er et sådant gæstespil mere end blot en afveksling i dagligdagen. Disse forestillinger er med til at holde forbindelsen til det danske vedlige hos landsmænd syd for grænsen, og skuespillerne har her mere end noget andet sted fornemmelsen af at være med til at værne dansk kulturarv.

Vedtagelsen af det foreliggende forslag til en ny teaterlov vil formentlig blive grundlaget for oprettelsen af en sønderjysk landsdels-scene, som uden tvivl vil få en særlig forpligtelse over for Sydslesvig. Alligevel vil Aarhus Teater – på linie med de øvrige, der har deltaget i dette samarbejde – også fremover føle det som en kær forpligtelse med jævne mellemrum at starte »Teaterbussen« og køre sydpå for at fortsætte den »tradition«, man begyndte for 37 år siden.

Herluf Lumby.

GLADE DAGE

Det er knapt et år siden, at det lille initiativrige Fiolteater oplevede sin korte levetids største succes. Det var Bodil Udsens fuldkommen fantastiske præstation som pigen Winnie i Samuel Becketss skuespil »Glade Dage«. Igennem måneder stormede folk det lille teaters billetkontor for at komme ind at se denne vidunderlige pige, der i Bodil Udsens udførelse var blevet genstand for hele landets levende teaterinteresse. For at imødekomme denne interesse har de to store teaterorganisationer Arte og Dansk Folkescene sendt forestillingen på tourné, og Aarhus Teater har for længst sikret sig tre opførelser af »Glade Dage« den 22., 23. og 24. april, således at vort publikum – ikke mindst »Forsøgsscenen«s unge publikum – kan få lejlighed til at møde den talentfulde og populære kunstnerinde i, hvad man må betegne som »hendes livs rolle«. Århusianernes bekendt fra sidste sæson, den dygtige unge instruktør Palle Skibelund, har iscenesat forestillingen, Jørgen Espen Hansen har lavet decorationen, og rollen som Winnies mand Willie udføres af Karl Helge Nielsen.

22. – 23. – 24. april = »Glade Dage«!

Blandt underverdenens aristokrater

Bert Brecht var ikke fyldt 30 år, da han i slutningen af 1920'erne skrev »Dreigroschenoper«, men var trods sin ungdom ikke ukendt. Han havde i over ti år skrevet for teatret, og var i 1928, da operaen havde urpremiere på Theater am Schiffbauerdamm i Berlin, Tysklands mest omtalte teatermand, men med »Dreigroschenoper«, som Kurt Weill skrev musikken til, blev han i løbet af et par år verdensberømt. I 1930 opførtes operaen første gang i Danmark under titlen »Laser og Pjalter«.

Ideen til sin opera havde Brecht lånt fra John Gays »Tiggeropera«, der stammer fra det 17. århundrede, men der er rigtignok ikke tale om noget plagiat. »Laser og Pjalter« er en satire over det moderne kapitalistiske samfund, og man er ikke i tvivl om, hvad Brecht anser kapitalen og den kapitalistiske statsmagt for at være: En stor sammensværgelse af gangstere. Hovedpersonerne er forbrydere, men udadtil optræder de som agtværdige forretningsfolk. Jeremiah Peachum i Soho ejer en lille butik med musikinstrumenter, men den er bare et skalkeskjul for hans egentlige virksomhed, i virkeligheden er mr. Peachum Londons tiggerkonge. Han forsyner de londonske tiggere med lirekasser, klæder dem i laser og pjalter, majer dem ud, så de kommer til at ligne krøblinge, og hvis de er rigtige krøblinge, sørger Peachums agenter hurtigt for at få dem hen til hans forretning, hvor han iklæder dem soldateruniformer, så de kan optræde i rollen som krigsinvalid og slå mønt på de nationale følelser, som herskede i de boerkrigsdage, hvortil handlingen er henlagt. Selvfølgelig må tiggerne svare afgifter til mr. Peachum; det er ham, de kan takke for, at de overhovedet får noget ud af tiggeriet.

Peachum lever i et uadadeligt ægteskab med sin kone, der er drunker. De har en yndig datter, Polly, der, selv om hun er opdraget i tugt og Herrens formaning, dog ikke er det kyske uskyldsvæsen, som Peachum bilder sig ind. I hemmelighed har gangsterføreren

Macheath, i forbryderverdenen kendt som Mac med kniven, holdt giftermål med Polly efter at have besvangret hende. Macheath, der foruden at være indbrudstyv og morder ejer en masse kædeforretninger, hvor han kan afsætte de stjalne varer fra sin bandes indbrudstogter, er en nær ven af Londons politichef Tiger-Brown. Politichefen lader sig betale godt for at holde hånden over Mac, men kan dog ikke uden selv at komme i klemme undlade at arrestere Mac på selve bryllupsdagen. Mac bestikker fængselsvogteren, men forrådes igen af sin veninde Snapse-Jenny, og næste gang er der intet, der kan frelse ham. Mac har allerede taget afsked med denne syndige verden, da han reddes af en almindelig amnesti i anledning af dronning Victorias kroning.

»Laser og Pjalter« er en udfordring til borgerskabet, men der er så meget vid og så megen uimodståelig humor i denne samfundsrevselse, at operaen samtidig bliver strålende underholdning. Kurt Weill, der har komponeret melodierne, har med denne musik skabt sit ypperste. Den er på en gang skarp og sentimental. Adskillige af melodierne er kendt, også af mennesker, som aldrig har overværet operaen, det er således tilfældet med sangen om Mac med Kniven, berømt i Louis Armstrongs gengivelse »Mac the Knife«.

Aarhus Teater har sat alt ind på at gøre »Laser og Pjalter« til en uforglemmelig og strålende afslutning på sæsonen 1962-63. Under den fremragende Lübeck-instruktør Carl Maria Webers ledelse har vore dygtige og populære gæster Preben Uglebjerg (Macheath), Kate Mundt (Polly), Einar Sissener (Peachum) og Erno Müller (Tiger-Brown) sammen med størstedelen af teatrets personale i ugevis slidt i det for at gøre dette møde med Bert Brechts og Kurt Weills mesterværk til den helt store oplevelse for vort publikum. Premieren er fastsat til 28. april.

ODENSE TEATER fortsætter med den yndefulde lille musical »Himmelsengen« endnu nogle få gange og får så den 20. april premiere på Luigi Pirandellos særprægede drama »Henrik IV«. Skuespillet er for så vidt selvbiografisk, som det er bygget over forfatterens egne oplevelser og erfaringer i et ulykkeligt ægteskab. – Ved en maskefest styrter en ung mand, der bærer Henrik IV's maske, af en hest efter at have været genstand for en ondskabsfuld intrigue fra en rivals side. Hans hjerne tager skade, og han bilder sig nu ind, at han virkelig er Henrik IV. Man lader ham holde hof og leve i sin egen tankeverden. Ti år efter bliver han rask, men omstændighederne tvinger ham til fuldt bevidst at føre spillet videre. Nogle år senere, da den elskede og rivalen dukker op, fortæller han dem om sin helbredelse og dræber rivalen, der ødelagde hans liv – og flygter derpå atter ind i sin uvirkelighed.

Jens Louis Petersen har foretaget oversættelsen, og Claess Gill både forestår iscenesættelsen og spiller den store titelrolle. Endvidere medvirker Ebba Wieth, Hans Otto Nielsen, Holger Perfort, Anker Tåsti og den unge debutantinde Jonna Hjerl.

AALBORG TEATER har fået en overvældende succes på sin stor-slåede Brecht-forestilling »Den kaukasiske Kridtcirkel« med Paul Dessau's musik og beholder den foreløbig på spilleplanen et godt stykke ind i maj måned til glæde for et stort og interesseret publikum. Mange smukke ord er sagt om denne forestilling til instruktøren Hans Henrik Krause, gæsten, sangeren Gert Bastian, og de to hovedrolleindehavere Laila Andersson og Eik Kock, men i øvrigt fordeles blomsterne smukt til alle medvirkende i forestillingen og til teatrets initiativrige direktion.

En stridighed mellem to kollektivbrug om en frugtbar dal fører til, at den ene part opfører spillet om »Den kaukasiske Kridtcirkel«, der har sin rod i et gammelt kinesisk sagn og i den bibelske beretning om de to kvinders strid om barnet – den, der ikke nænner at gøre barnet ondt, får det tilkendt, thi – som Brecht udtrykker det: »Den, der gør livet godt, skal det tilhøre«.

DET KGL. TEATER

Repertoire i april 1963

SKUESPIL

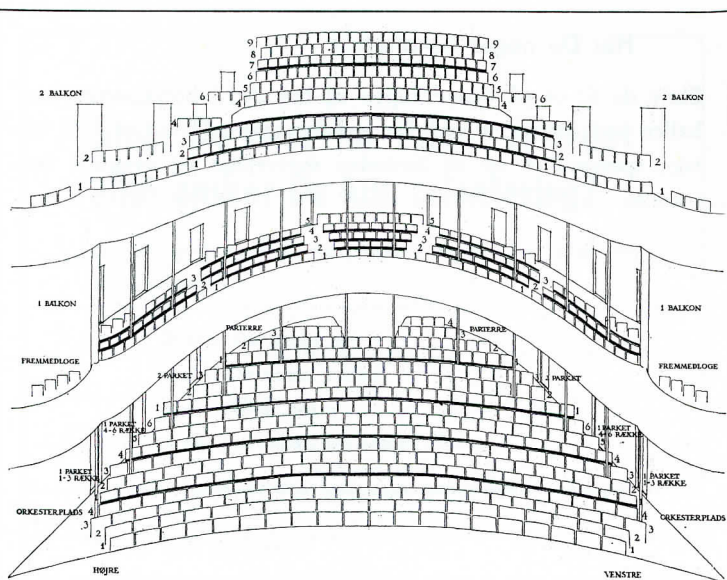
Knud Sønderby: Kvindernes oprør. Premiere 3. april
Jean Giraudoux: Siegfried. Premiere 7. april
Henri Nathansen: Indenfor Murene
Henrik Hertz: Sparekassen
Goldoni: Mirandolina
Bruun Olsen / Finn Savery: Teenagerlove

OPERA

Mozart: Tryllefløjten
Mozart: Figaros Bryllup
Carl Nielsen: Saul og David
Leo Janacek: Den fiffige lille ræv
Gilbert / Sullivan: Retten er sat
Beethoven: Fidelio

BALLET

Bournonville / Gade, Helsted, Pauli: Napoli
Prokofjef / Asthon: Romeo og Julie
Prokofjef / Bartholin: Symfoni Classique
Niels Viggo Bentzon / Kirsten Ralov: Døren
Masseine / Johann Strauss: Den skønne Donau

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	3,00	1. balkon, 3. rk., midtfor ..	16,00
2. balkon, 4.-6. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	16,00
2. balkon, 2. rk., siderne ..	7,00	1. balkon, 1. rk.	19,00
2. balkon, 2.-3. rk., midtfor	8,00	Parterre	9,00
2. balkon, 1. rk.	10,00	2. parket, 1.-3. rk.	11,00
1. balkon, fremmedloge ...	20,00	1. parket, 4.-6. rk.	16,00
1. balkon, 4.-5. rk.	12,00	1. parket, 1.-3. rk.	17,00
1. balkon, 3. rk., siderne ..	8,00	Orkesterplads, 1.-4. rk. ...	19,00

Billetter kan købes og forudbestilles uden forhøjelse 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal. Efter kl. 18 salg til forestillingsaftenen i billetkontoret i teatrets forhal. — **Telefon 2 26 22.**

Billetspriserne kan forandres ved gæstespil, tourneur og særforestillinger. — Ved tlf.-bestilling betales et noteringsgebyr af 15 øre pr. billet. — Alle ovennævnte priser er incl. garderobe.